

ÉDOUARD LOUIS

JAK SE STÁT JINÝM

PASEKA

Říká se, že nejstrašidelnější je pohled do zrcadla, kdy člověk musí sám sobě pohlédnout do tváře a duše. Jeden z nejslavnějších francouzských spisovatelů současnosti si na nesmlouvavém, na dřeh obnažujícím stylu ke svým nejbližším i sám k sobě postavil kariéru. Zatímco ve svých předchozích knihách se bez příkras věnoval svému znásilnění, coming outu či svému hrubiánskému otci alkoholikovi a s chudobou marně zápasící matce, ve svém posledním románu rozebírá svůj věčný pocit méněcennosti a celoživotní snahu předstírat, že je někým jiným, lepším, která ho neopouští ani jako mezinárodní literární hvězdu. Zpovídá se ze své chuti pomstít se těm, kteří ho v minulosti ponižovali kvůli jeho homosexuální orientaci a vysmívali se chudým poměrům, z nichž vzešel. Jenže může skutečně člověk přetvořit sám sebe a vymazat svou minulost, aniž za to zaplatí příliš vysokou cenu?

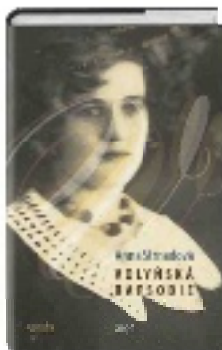
JAKUB STANJURA

SRPNY

HOST

Každý srpen padne na Danielu podivná tíseň a atmosféra v rodině začne houstnout. Když pak začne studovat na univerzitě, doufá, že příčinám svých úzkostí unikne. Potká Štěpána a zdá se, že konečně našla chápajícího člověka, ale predátoři mají zvláštní talent najít ideální oběti...

Copywriter Jakub Stanjura se ve svém silném literárním debutu zabývá tématem gaslightingu – kdy blízká osoba zpochybňuje prožívání a ze všeho, co se vám děje, obviňuje vás. Jde o velmi promyšlenou formu manipulace, která může obět dovést až na pokraj sil. Stanjurův příběh se díky vycizelovanému stylu čte jedním dechem.

ANNA STRNADOVÁ

VOLYŇSKÁ RAPSDIE

ARGO

Spisovatelka Anna Strnadová se ráda pro inspiraci obrací do historie. Zmapovala osud Boženy Němcové a své hrdiny často zasazuje do dějinných zvrátů 20. století. Tentokrát se vydává mimo české země, na dalekou Volyň, kam na začátku 20. století postupně odešlo zhruba 16 000 Čechů, aby zde na carské půdě začali lepší život. Místo slibovaných úrodných polí tam ale našli často jen polodivočinu, kterou museli vlastníma rukama probudit k životu. Právě životy několika generací jedné rodiny etnických Čechů, která místo blahobytu ze všech sil bojuje s hladomory, válkami i epidemiemi, líčí ve své úsporným, ale sugestivním stylem napsané románové kronice.

ČTVEREC

Na té fotce se tísni asi tři desítky lidí, a to se ani všichni nevešli do záběru. Ženy se usmívají, muži mají rozhodný výraz, někteří propalují diváka bodavým pohledem. Píše se rok 1920 a ruští futuristé vyrážejí v nákladním vagonu polepeném slogany v azbuce z Vitebska do Moskvy. El Lisickij, Kazimir Malevič, jejich studenti a kolegové. Symbolem se jim stal Malevičův obraz Černý čtverec na bílém pozadí. Jeho reprodukce je přilipnutá na fošnách „dobyčtáku“, někteří pasažéři ho mají v miniaturním provedení na klopě či na manželce, takže to z dálky vypadá, že móda chytrých hodinek ovládla ruské ulice už před sto lety. Takových scén je v knize Sjenga Scheijena *Avantgardisté*, věnované „ruské revoluci v umění 1917–1935“, plno. Nizozemský kunsthistorik představuje futuristy jako snílky, kteří své odvážné vize proměňovali ve skutečnost uprostřed zdrcujících poměrů před bolševickou revolucí i po ní. Vladimír Tatlin, bývalý námořník, jímž se stal už ve 14 letech, trpěl nesčetněkrát hladem, a přitom pracoval na impozantní Věži třetí internacionály. Ta měla dosahovat výšky 400 metrů (o sto metrů víc než Eiffelovka) a tvořit ji měly kanceláře otáčející se v nestejném rytmu kolem osy.

A ta spousta žen! Žádné jiné umělecké hnutí v Evropě nebylo tak mocně emancipované jako ruská avantgarda. Vliv na to jistě měly společenské okolnosti. Na začátku roku 1917 získaly ženy volební právo, po říjnové revoluci vyšel dekret o rozvodu, jenž dával možnost ukončit svazek oběma manželům bez ohledu na pohlaví a důvod. V radikálnosti výtvarného výrazu se maličky svým mužským kolegům dokonale vyrovnaly. Třeba Ljuba Popovová. Nebo Olga Rozanovová. Když ta zemřela ve 32 letech na záškrt, šel v čele pohřebního průvodu Malevič s bílým praporem, na němž měl našitý – černý čtverec. Připomínal tmavý displej na hodinkách, jejichž čas měl teprve přijít.

Jakub Sedláček
šéfredaktor Nakladatelství Paseka